

NAISTEOLOGIT R.Y.
KVINNLIGA TEOLOGER R.F

JÄSENINFO / MEDLEMSINFO 1/2016

- 1. Puheenjohtajan palsta – Ordförandes spalt**
- 2. Pääsiäinen jatkoa saa!**
- 3. Nordic Baltic Ecumenical Secretaries Meeting 26.-28.1.2016**
- 4. Hallituksen yhteystiedot**

Puheenjohtajan palsta

Kuoleman kuolettaja, elämän elämä

Me kuljemme kohti pääsiäisen salaisuutta monenlaisin askelin ja monin miettein. Taakse jäänyt hiljainen viikko ei seurakunnan työntekijälle aina näyttäydy kovin hiljaisena, ainakaan ulkoisesti. Viikko on vuoden vilkkaimpia ja päivät ovat täyttyneet koulukirkoista, vanhusten ehtoollishetkistä, kotikäynneistä, messuista ja toimituksista. Pienet, lyhyeltä tuntuvat hetket ja kohtaamiset, kun vaikkapa yhdessä lapsen kanssa ihmettelee narsissin kukkaa, polvistuu alttarille vastaanottamaan leivän ja viinin tai katselee vanhuksen uurtuneita kasvoja ja ilmeitä hänen laulaessaan Käy yrttitarhasta polku, jättävät jälkiä omaan olemiseen.

Pääsiäinen on uuden luomisen ensimmäinen päivä. Lupaus kuoleman jälkeisestä elämästä on ihmiskunnan ihmeellisin tapahtuma. Kristuksen ylösnousemuksen ja sovitustyön kautta oman säröisen ja ristiriitaisen arkemme jokaiseen uomaan säteilee ikuisesti Jumalan anteeksiantamus.

Tuskin mikään voisi olla merkittävämpää, ajattelen tänään, viime päivien surullisten ja järkyttävien uutisten vielä pysytellessä otsikoissa. Pääsiäisen salaisuuteen liittyy Jumalan salattu rakkaus ihmiskuntaa kohtaan. Pääsiäisen salaisuuden edessä olemme osalliset hänestä, jonka kärsimys toi maailmaan toivon ja iankaikkisen elämän. Samalla olemme osalliset myös kärsimyksestä, jonka keskeltä tulemme.

Kristus tuntee sen, mikä maailmassa ja meissä on rikkoutunut ja särkynyt. Niissä särkymisen kohdissa löydämme myös jotain siitä, mitä on elää kristittynä tässä maailmassa. Suostua kulkemaan särkyneiden rinnalla, suostua murtumaan itse omasta itseriittoisuudestaan ja oikeassa olemisen pakosta ja jakaa yhteinen kipu ja elämän haavoittuvuus.

Jumala ei ota pois kipua ja kärsimystä meidän elämästämme, mutta Hän tuo niiden rinnalle varmuuden siitä, että Hän kulkee vierellämme. Hän jakaa yhdessä oman ristin tiemme. Sitä mukaa kun me antaudumme Jumalan johdatuksen varaan, myös luottamus syvenee. Luottamuksen tie kutsuu keskinäiseen jakamiseen, elämän jakamiseen yhteiseen käyttöön. Kristuksen kirkon syvin olemus toteutuu yhteisen jakamisen kautta. Yhteisen jakamisen kautta, me monella tavalla vajavaiset ihmiset, muutumme lähteiksi toinen toisillemme. Vastuunkantaminen ja huolenpito ovat totta vain siellä, missä eletään yhdessä.

”Ihminen
on ihmisen toivo.
Nasaretin puusepän poika ei enää kulje maajalassa,
siksi ihmisen on mentävä
ihmisen luo.
Vielä liian monta kättä, johon kukaan ei tartu,
vielä liian monta palvomassa omaa onneaan,
kulkemassa pysähtymättä ohitse,
aina vain ohitse.
Mutta miksi ei
onneton ja yksinäinen
voisi ojentaa
omaa palelevaa kättään
toisen viluisen lämmitettäväksi,
miksi ei toivoton
voisi olla toisen toivo?”
Maaria Leinonen: Turvassa toistemme lähellä

Satu-Elina Ansas,

srk-pastori, lähiesimies

Pakilan seurakunta

Ordförandes Spalt

Dödens besegrare, livgivaren

Vi vandrar mot påskens hemlighet med flera olika steg och flera olika tankar. Stilla veckan, som vi snart lämnar bakom oss, ter sig inte alltid så stilla för församlingsanställda, inte till det yttre i alla fall till. Veckan hör till de livligaste och dagarna fylls av skolandakter, nattvardsfirande med seniorer, hembesök, mässor och förrättningar. Små, till synes korta stunder och möten, till exempel att tillsammans med ett barn förundra sig över en narciss, att knäfalla vid altaret och emotta nattvarden eller att se på en äldre människas rynkiga ansikte och se hans ansiktssuttryck då han sjunger psalmen *Från örtagården leder till Golgata en väg*, det lämnar spår i ens egen person.

Påskan är den nya skapelsens första dag. Löftet om liv efter döden är den mest fantastiska händelsen i mänskligheten. Genom Kristi uppståndelse och frälsningsgärning strålar Guds förlåtelse evigt till varje vrå i vår egen trasiga och konfliktfyllda vardag.

Inget kan vara mer betydelsefullt, tänker jag idag, då nyheterna om de senaste dagars tragiska och chockerande händelser fortfarande skapar rubriker. Inför påskens hemlighet är vi delaktiga i honom vars lidande gav världen hopp och evigt liv. Samtidigt är vi delaktiga också i det lindande vi kommer ifrån.

Kristus känner det som är sprucket och trasigt i världen och i oss. I sprickorna finner vi också något av livet som kristen i denna värld. Att gå med på att vandra sida vid sida med de brustna, gå med på att brista i sin själv tillräcklighet och att vara tvungen att ha rätt och istället dela den genensamma smärtan och livets sårbarhet.

Gud tar inte bort smärtan och lidandet från våra liv, men Han försäkrar oss om att Han går vid var sida. Han delar sin egen väg till korset med oss. Då vi låter Gud leda oss ökar vår tillit. Vägen av tillit leder oss till att dela med oss, att dela livet med alla andra. Vdt djupaste väsendet i Kristi kyrka förverkligas genom att dela gemensamt. Genom att dela med oss förvandlas vi, på flera sätt bristfälliga människor, till källor för varandra. Att dela ansvar och omsorg är verklighet endast där var man lever tillsammans.

”Människan

är människans hopp.

Sonen till snickaren i Nasaret vandrar inte längre på jorden,

Därför bör människan gå

till människan.

Det finns fortfarande alltför många händer ingen griper,

Alltför många som dyrkar sin egen lycka,

som går förbi utan att stanna,

ständigt bara förbi.

Men varför

kan de olyckliga och ensamma inte

sträcka ut

sin egna tjänande hand,

värma en annan frysande,

Varöfr kan inte en som saknar hopp

vara en annans hopp?

Maaria Leinonen: Trygga i varandras närhet (org.Turvassa toistemme lähellä)

Översättning: Maria Lindberg

Satu-Elina Ansas,

församlingsspastor, förman

Pakilan seurakunta

Pääsiäinen jatkaa saa!

Suuri kivi, hautakivi kummitteli mielessä niillä murheellisilla naisilla, jotka lähtivät voitelemaan mestarinsa ruumiin. Jeesuksen hautaaminenhan oli tapahtunut ulkopuolisen toimesta vähän salaisesti ja hätäisesti. Nyt oli aika lähteä haudalle, totutella ajatukseen että Jeesus todellakin oli kuollut.

Tiedossa olevasta esteestä huolimatta, naiset lähtivät matkaan. He eivät voineet vain surra piilossa peläten kuten opetuslapset tekivät, vaan heidän piti päästä liikkeelle, haudalle.

Ja haudalla olikin vastassa todellinen yllätys:

Enkeli vierittämässä kiveä pois haudan suulta. Sotilaat peloissaan. Mutta enkeli selitti heille tapahtumia ja käski naisia: Älkää te pelätkö!

Naiset lähtivät viemään viestiä tyhjistä haudasta pelokkaille, pettyneille opetuslapsille. Iloiten, mutta varmasti myös hiukan itse peläten, mitä yllätyksiä Jeesuksella nyt oli tiedossa? Olivathan he tottuneet kaikenlaiseen Jeesuksen seurassa. He eivät saaneet jäädä haudalle, heille on uskottu suuri uutinen, jota ei voi omia itselleen.

Me katselemme tapahtumia kauempaa, mutta silti omaa elämäämme koskettaen. Mekin menetämme läheisiämme, pelkäämme omaa kuolemaamme. Epäröimme ylösnousemuksen kanssa. Meilläkin on monenmoisia kiviä estämässä elämäniloa.

Onko sinun ja Herran välillä yhä suuri kivi? Kuka vierittäisi tuon kiven pois, että voisit tänään iloita pääsiäisensanomasta.

Tiedän, ettei ketään voi pakottaa iloon, jos sydän itkee tuskasta ja kaipauksesta. Jos sydämessä on ilon estävä kivi.

Uskoa ja luottamusta estävillä kivillämme on muunkinlaisia nimiä, selityksiä. Monen kiven nimi on epäusko. Niinhän opetuslapsillekin oli. Eivät he uskoneet naisten sanaa, vaan juoksivat kilpajuoksunsa haudalle. Ja moni uskoi, vasta kun näki ylösnousseen tai sai koskea hänen käsiensä haavoihin.

Kiven nimi voi olla myös toiset ihmiset, jotka estävät pääsiäisilomme. Emme kehtaa uskoa lapsen lailla, vailla estoja. Häpeämme uskoa ja ennemmin kiellämme sen. Pelko voi olla myös kiven nimi. Elämän tai kuolemanpelko, johon ei tunnu löytyvän otetta eikä lohdutusta, selitystä.

Tai kivi voi olla syyllisyys tai itsesääli, enhän minä ole tarpeeksi hyvä että voisin olla yhteydessä Vapahtajaan ilman kiviä, esteitä, selityksiä.

Kivi voi olla myös älyllinen este. Ylönousemus on mahdoton ajatus. Ja se siitä. Kuoleman lakeja ei voi uhmata.

Vieritä tänään kivi pois sydämeltäsi ja vapaudu pääsiäisiloon.

Pääsiäisilo vapauttaa sinut kuoleman ja elämän pelosta. Se vapauttaa toisten ihmisten pelosta. Pääsiäisilo kutsuu itsesäälistä vapauteen. Se kutsuu unohtamaan teologiset epäilyt ja uskomaan lapsen lailla: Jeesus elää. Kuolemalla ei ole viimeistä sanaa.

Maarit Hirvi

Nordic Baltic Ecumenical Secretaries Meeting 26.-28.1.2016

Olen juuri viime viikolla saanut palautettua kandidaatintutkielmani. Tutkintoon kuuluu A2-linjalla myös työhön tutustumisjakso, jonka sain suorittaa tammikuussa erittäin mielenkiintoisissa tehtävissä. Luen pääaineenani ekumeniikkaa ja olen hyvin kiinnostunut kirkkojen välisistä oppikysymyksistä, erityisesti moraaliteologian alalta. Oma taustani ensiksi Suomen Vapaakirkossa ja myöhemmin viidesläisessä herätysliikkeessä on tuonut kokemusta ja toivottavasti myös ymmärrystä monenlaista teologiaa kohtaan, mutta samalla myös ymmärrystä yhteisen keskustelun ja molemminpuolisen dialogin tärkeydestä. On äärimmäisen mielenkiintoista tutustua erilaisiin tapoihin tehdä teologiaa, vaihtaa näkemyksiä raamatuntulkinnasta ja yrittää löytää konsensusta hajaannuksen sijaan.

Kirkon Ulkoasiainosasto osana Kirkkohallitusta tekee juuri kyseisen kaltaista työtä sekä valtakunnallisella että erityisesti kansainvälisellä tasolla. Tammikuussa he isännöivät pohjoismaista ja baltian maista koostunutta ekumeenisten sihteerien tapaamista, jonne saapui edustajia lukuisista eri kirkkokunnista. Tällä kertaa tapaamisen pääaiheena oli erityisesti ajankohtainen pakolais- ja turvallisuuskysymys. Sain olla tässä kolmipäiväisessä tilaisuudessa mukana ja seurata, mitä tällaisissa ekumeenisissa kokouksissa todella tapahtuu.

Erityisesti mieleeni jäivät useat intensiiviset keskustelut esimerkiksi Ruotsin katolisen kirkon ja metodistikirkon edustajien kanssa, sekä koskettavat hartaushetket Tempeliaukion kirkossa ja ortodoksisessa Pyhän Elian kirkossa. Hartaushetket edustivat ainakin itselleni sitä käytännön ekumeniaa, josta parhaiten välittyy Kristuksen sanat: ”Minä rukoilen, että he kaikki olisivat yhtä, niin kuin sinä, Isä, olet minussa ja minä sinussa.” Jeesuksen rukous tosin jatkuu: ”Kun minä olen heissä ja sinä olet minussa, he ovat täydellisesti yhtä, ja silloin maailma ymmärtää, että sinä olet lähettänyt minut ja että olet rakastanut heitä niin kuin olet rakastanut minua.” (Joh. 17:23).

Tämä muistuttaa itselleni siitä, että uskovien yhteyden päämäärä ei ole pelkästään kristittyjen välisessä yhteydessä ja rakkaudessa, vaan ennen kaikkea siinä, että maailma näkisi tuon rakkauden heijastavan Isää Jumalaa ja uskoisi olevansa rakastettu. Toisin sanoen motiivi ekumeniaan tiivistyy Jumalan pelastussuunnitelmassa, joka koskee koko maanpiiriä. Ekumenia on todellista missiota, todistusta Jumalan rakkaudesta luomakuntaansa kohtaan, ilmoitusta pelastuksesta ja anteeksiannosta. Ja samalla ekumeniaa on oman määritelmäni mukaan kaikki tuota Jumalan rakkautta heijastava ihmisten välinen yhteyspyrkimys, tapahtui se sitten perheessä, kirkossa tai uskontojen välillä.

Ekumenian ei siis tule olla ainoastaan kirkkojen välillä, korkealla teologisella tasolla tapahtuvaa toimintaa vaan ennen kaikkea arjessa, ihmisten välillä tapahtuvaa toimintaa. Siihen olemme me kaikki kristityt kutsuttuja.

*Tämän jälkeen minä näin, ja katso, oli suuri joukko, jota ei kukaan voinut lukea, kaikista kansanheimoista ja sukukunnista ja kansoista ja kielistä, ja ne seisoivat valtaistuimen edessä ja Karitsan edessä.
(Ilm. 7:9)*

Nordic Baltic Ecumenical Secretaries -tapaaminen oli ensikosketukseni kansainväliseen ekumeeniseen työskentelyyn. Päällimmäisenä mieleeni jäi sen lämmin tunnelma, jossa ihmiset kohtasivat toisensa avoimen hyväksyvässä ilmapiirissä. Toki ekumenian piirissä on edelleen useita teologisia kysymyksiä, jotka ovat ratkaisematta ja näin esteenä täydelle kristittyjen yhteydelle. Tämä ei kuitenkaan jäänyt tapaamisesta päällimmäisenä mieleen, vaan pikemminkin erimielisyydet kirkkojen teologiassa tuntuivat sittenkin jäävän vähemmälle merkitykselle. Pääpaino oli yhteisessä uskon kohteessa ja tuon uskon useassa eri ilmenemismuodossa, jota eri kirkkokunnat ja suuntaukset edustivat. Sekä se yhteys, joka koettiin yhteisen aterian merkeissä, leipää jakaen ja esirukoukseen yhtyen.

Uskonto, jonka nimissä käydään tänäkin päivänä sotia useassa maailman kolkassa, voi toimia sekä sodan että rauhan välineenä. Se, kumpaan suuntaan tunnelma kallistuu, on yksilöiden omissa käsissään. Onko tärkeimpänä kriteerinä halu olla oikeassa ja todistaa muiden virheitä, vai nähdä ihminen ja hänen uskonsa sellaisena, kuin Jumala on sen hänelle antanut. Nähdäkö ihminen, vai hänen edustamansa teologia? Näenkö sisaren ja veljen vaiko vihollisen?

Kuulenko apostoli Johanneksen sanat: ”*Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen usko, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä.*”(Joh. 3:17).

Kristina Kurtén
teol.yo

Hallituksen yhteystiedot

Satu-Elina Ansas, pj pastori, lähiesimies, Pakilan seurakunta, Helsingin hiippakunta

Maarit Hirvi, kappalainen, Sammonlahden seurakunta, Mikkelin hpk

Maria Lindberg, döpäst, Kyrkostyrelsen, Borgå stift

Pirkko Poisuo, aluekappalainen, Malmin srk, Helsingin hpk

Auni Kaipia, kappalainen, Kangasalan seurakunta, Tampereen hiippakunta

Mervi Äyräväinen, seurakuntapastori, Tampereen Tuomiokirkkoseurakunta, Tampereen hiippakunta

Meri Tirroniemi, seurakuntapastori, Kittilän seurakunta, Levin Marian kappelin vastaava, Oulun hiippakunta

Kristina Kurtén, opiskelijajäsen, teol.yo, Helsingin yliopisto